

Het Boek Daniël - Nummer Eenenzestig

Het ontsluiten van het profetische weefsel: inzicht in Daniëls visioenen, het verbond en de tijd van de verzegeling in de laatste dagen

Jeff Pippenger
2024-01-25

Gabriël kwam in hoofdstuk negen tot Daniël om hem inzicht en verstand te geven aangaande de twee gezichten die in hoofdstuk acht waren voorgesteld.

En hij onderrichtte mij, sprak met mij en zei: O Daniël, ik ben nu uitgegaan om u inzicht en verstand te geven. Bij het begin van uw smeekbeden is het woord uitgegaan, en ik ben gekomen om het u bekend te maken; want gij zijt zeer geliefd. Versta daarom de zaak en let op het visioen. Daniël 9:22, 23.

Opdat Daniël het „verstand” zou hebben dat hij nodig had, zei Gabriël hem zowel de „zaak” als het „gezicht” te verstaan. De „zaak” was het gezicht van de vertreding van het heiligdom en het heerleger, en het „gezicht” was het gezicht van de verschijning van 22 oktober 1844. Zuster White legt ook nadruk op deze twee gezichten wanneer zij ons meedeelt dat Daniël trachtte de verhouding te begrijpen tussen de zeventigjarige gevangenschap en de tweeduizend driehonderd jaren. De zeventig jaren zijn wat Gabriël aanduidde als de „zaak”, en het „gezicht” was de tweeduizend driehonderd jaren. Daniël vertegenwoordigt de „wijzen” van de laatste dagen, wanneer Gabriël de uitleg van de tweeduizend driehonderd jaren verschaft. De „wijzen” herkennen in Gabriëls uitleg zowel de „zaak” als het „gezicht”; de goddelozen verstaan het niet. De Millerieten begrepen de „zaak” en het „gezicht”, maar slechts in beperkte mate.

De vierhonderdnegenentwintig jaar van genadetijd waren een periode die was gegrond op vierhonderdnegenentwintig jaar van opstand tegen het verbond van de „zeven tijden”, zoals voorgesteld in Leviticus vijfentwintig en zesentwintig. De zeventig jaar gevangenschap waren de som van al de jaren waarin het land niet werd toegestaan van haar rust te genieten.

De week waarin Christus het verbond met velen bekrachtigde, was een illustratie van de rechtszaak van zijn verbond, zoals voorgesteld door twee perioden van twaalfhonderdzestig dagen. Die profetische week werd door het kruis verdeeld, dat het zegel van God uitbeeldt.

“Wat is het zegel van de levende God, dat op de voorhoofden van Zijn volk wordt aangebracht? Het is een merkteken dat engelen, maar geen menselijke ogen, kunnen lezen; want de verderfengel moet dit teken van verlossing zien. Het verstandige denken heeft het teken van het kruis van Golgotha gezien in de door de Heere aangenomen zonen en dochters. De zonde van de overtreding van de wet van God is weggenomen. Zij hebben het bruidofskleed aan en zijn gehoorzaam en getrouw aan al Gods geboden.” Manuscript Releases, deel 21, 52.

Die week was een voorafschaduw van twee perioden van twaalfhonderdzestig jaar, gescheiden bij de zondagswet van 538 (het merkteken van het beest), waarin eerst het heidendom en

vervolgens het pausdom het heiligdom en de heerschare vertrapt. Gedurende twaalfhonderdzestig dagen gaf Christus Zijn getuigenis; vervolgens gaf Christus nog eens gedurende twaalfhonderdzestig dagen hetzelfde getuigenis door middel van Zijn discipelen. Gedurende twaalfhonderdzestig jaar gaf Satan zijn getuigenis door middel van het heidendom; en vervolgens gaf Satan nog eens gedurende twaalfhonderdzestig jaar zijn getuigenis door middel van het pausdom.

Het verbond, dat door de ongehoorzaamheid van het oude Israël Gods „rechtsgeding” werd, was het verbond van Leviticus hoofdstuk vijfentwintig, waarin de rust van het land werd uiteengezet, alsook het jubeljaar dat om de negenenveertigste jaar gevierd moest worden.

En de HEERE sprak tot Mozes op de berg Sinai, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls en zeg tot hen: Wanneer gij komt in het land dat Ik u geef, dan zal het land een sabbat voor de HEERE houden. Zes jaren zult gij uw akker bezaaien, en zes jaren zult gij uw wijngaard snoeien en de opbrengst daarvan inzamelen; maar in het zevende jaar zal er voor het land een sabbat van rust zijn, een sabbat voor de HEERE; uw akker zult gij niet bezaaien, noch uw wijngaard snoeien. Wat van uw oogst vanzelf opschiet, zult gij niet maaien, en de druiven van uw ongesnoeide wijnstok zult gij niet inzamelen; want het is een jaar van rust voor het land. En de sabbat van het land zal u tot spijze zijn; voor u en voor uw knecht, en voor uw dienstmaagd, en voor uw dagloner, en voor uw vreemdeling die bij u verkeert, en voor uw vee en voor het gedierte dat in uw land is, zal al de opbrengst daarvan tot spijze zijn. En gij zult voor uzelf zeven sabbatsjaren tellen, zevenmaal zeven jaren; en de tijd van de zeven sabbatsjaren zal voor u negenenveertig jaren zijn. Dan zult gij op de tiende dag van de zevende maand de bazuin van het jubeljaar doen klinken; op de verzoendag zult gij de bazuin doen klinken door heel uw land. En gij zult het vijftigste jaar heiligen en vrijheid uitroepen in het gehele land voor al zijn inwoners; het zal u een jubeljaar zijn; en gij zult ieder terugkeren tot zijn bezitting, en gij zult ieder terugkeren tot zijn familie. Een jubeljaar zal dat vijftigste jaar voor u zijn: gij zult niet zaaien, noch maaien wat daarin vanzelf opschiet, noch de druiven inzamelen van uw ongesnoeide wijnstok. Want het is het jubeljaar; het zal u heilig zijn; uit het veld zult gij de opbrengst daarvan eten. In het jaar van dit jubeljaar zult gij ieder terugkeren tot zijn bezitting. Leviticus 25:1–13.

De eerste periode van de profetie van tweeduizenddriehonderd jaar is, evenals de week waarin Christus het verbond bevestigde en de vierhonderdnegentig jaar, rechtstreeks verbonden met de „zeven tijden” van Leviticus hoofdstukken vijfentwintig en zesentwintig.

Weet dan en versta, dat vanaf het uitgaan van het bevel om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen tot op Messias, de Vorst, zeven weken en tweeënzestig weken zullen zijn; de straat zal opnieuw gebouwd worden, en de muur, zelfs in benauwde tijden. Daniël 9:2.

Negenenzestig weken, beginnend in 457 v.Chr., brengen u tot aan de doop van Christus en het begin van de week waarin Hij het verbond bevestigde, namelijk het verbond van Gods „twistzaak”. Maar er was een week van weken (negenenveertig jaar), die van de negenenzestig weken was afgescheiden door de uitdrukking „zeven weken, en tweeënzestig weken”. Beginnend in 457 v.Chr. zou er negenenveertig jaar zijn, een duidelijke verwijzing naar het verbond van Leviticus

hoofdstuk vijfentwintig en naar de viering van het jubeljaar. Die negenenveertig jaar waren niet alleen een symbool van de jubeljaren, maar ook van Pinksteren, dat de vijftigste dag is die volgt op de negenenveertig dagen van het Wekenfeest.

De eerste negenenveertig jaren van de drieduizendtweehonderd jaar, de vierhonderdnegentig jaren, en de week waarin het verbond werd bevestigd, zijn alle rechtstreeks verbonden met de tweeduizendvijfhonderdtwintig jaren, voorgesteld als „zeven tijden” in Leviticus zesentwintig. Elk element van de profetie van de drieduizendtweehonderd jaar is rechtstreeks verbonden met de „zeven tijden” die het adventisme in 1863 terzijde stelde en verwierp. De „zeven tijden” zijn een symbool van het jubelverbond, en om die reden dient ook te worden opgemerkt dat, toen de drieduizendtweehonderd jaar eindigden op 22 oktober 1844, ook de tweeduizendvijfhonderdtwintig jaar op diezelfde dag eindigden, want Mozes schreef in Leviticus hoofdstuk vijfentwintig:

En gij zult voor u zeven sabbatten van jaren tellen, zevenmaal zeven jaren; en de tijd van de zeven sabbatten van jaren zal u negenenveertig jaren zijn. Dan zult gij op de tiende dag van de zevende maand de bazuin van het jubeljaar doen schallen; op de verzoendag zult gij de bazuin doen klinken door heel uw land. Leviticus 25:8, 9.

Elke profetische periode binnen de drieëntwintighonderd jaren is rechtstreeks verbonden met de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, met inbegrip van de dag waarop beide profetische perioden eindigden. De eerste negenenveertig jaren duiden het werk aan van de herbouw en het herstel van Jeruzalem, dat voltooid zou worden wanneer Gods volk uit Babylon tevoorschijn kwam. De tempel was voltooid vóór het derde decreet, evenals de Milleritische tempel voltooid was vóór de komst van de derde engel. Toch moest na 457 v.Chr. „de straat” nog „opnieuw gebouwd worden, en de gracht, in benauwde tijden.” Als Alfa en Omega illustreert Jezus altijd het einde van een zaak met het begin van een zaak, en na 22 oktober 1844 moesten de Millerieten „de straat” en „de gracht” voltooien, „in benauwde tijden.”

Zuster White duidt de letterlijke beschermingsmuur rondom Jeruzalem aan als een symbool van Gods wet, en onmiddellijk na 22 oktober 1844 werden de getrouwen in het hemelse heiligdom geleid en erkenden zij Gods wet (de muur). Om Gods wet te erkennen, met inbegrip van de sabbat, werden de Millerieten teruggeleid naar het verbond van het oude Israël. Het herstel van de letterlijke „straat” is het herstel dat geestelijk werd volbracht toen de Millerieten terugkeerden tot Jeremia's „oude paden”. De „benauwde tijden” die er zouden zijn in de periode waarin de muur en de straat werden opgericht, zouden na 1844 vervuld worden, en de Burgeroorlog, die toen naderde en spoedig in juist die geschiedenis begon, vertegenwoordigde die benauwde tijden.

Indien zij trouw waren geweest, zouden zij het symbolische vijftigste jaar van het jubeljaar hebben bereikt (waarin de slaven worden vrijgelaten), dat ook werd voorgesteld door de vijftigste dag van Pinksteren (waarop de boodschap van bevrijding uitgaat tot de gehele wereld). Maar na 1844 verzette het merendeel zich tegen het licht van de sabbat, en in 1863 verwierpen zij ook de boodschap van Mozes (de „zeven tijden”), die hun was gebracht door Elia (William Miller). Met andere woorden, zij keerden zich af van „de straat” (de oude paden) die zij moesten herstellen en

bewandelen.

Jezus illustreert het einde altijd door het begin, en wanneer de gelijkenis van de tien maagden in de laatste dagen wordt herhaald, moet het werk van het herstel van Jeruzalem opnieuw worden volbracht. De „straat en muur” zullen worden gebouwd in „benauwde tijden”. Wij treden nu die benauwde tijden binnen. 22 oktober 1844 is een voorafbeelding van de spoedig komende zondagswet, zodat, wanneer het „uur van de grote aardbeving” van Openbaring elf aanbreekt, de straat en muur in benauwde tijden zullen worden gebouwd. Wij zullen deze benauwde tijden nu aanduiden als de „toorn van de volken”, voortgebracht door de escalerende oorlogsvoering van de islam.

Terwijl zij uitlegde wat eerder was geschreven aangaande een „tijd van benauwdheid”, gaf zij een verklaring die is opgetekend in het boek *Early Writings*.

„1. Op bladzijde 33 wordt het volgende gegeven: ‘Ik zag dat de heilige sabbat is, en zal zijn, de scheidsmuur tussen het ware Israël Gods en de ongelovigen; en dat de sabbat de grote kwestie is om de harten van Gods dierbare, wachtende heiligen te verenigen. Ik zag dat God kinderen had die de sabbat niet zien en niet houden. Zij hebben het licht daarover niet verworpen. En bij het begin van de tijd der benauwdheid werden wij vervuld met de Heilige Geest toen wij uitgingen en de sabbat vollediger verkondigden.’”

“Dit gezicht werd gegeven in 1847, toen er slechts zeer weinige Adventbroeders waren die de sabbat onderhielden, en van dezen meenden er slechts enkelen dat de onderhouding daarvan van voldoende belang was om een scheidslijn te trekken tussen het volk van God en de ongelovigen. Nu begint de vervulling van dat gezicht zichtbaar te worden. ‘Het begin van die tijd van benauwdheid’, hier genoemd, heeft geen betrekking op de tijd wanneer de plagen zullen beginnen te worden uitgegoten, maar op een korte periode vlak voordat zij worden uitgegoten, terwijl Christus in het heiligdom is. In die tijd, terwijl het werk der zaligheid ten einde loopt, zal benauwdheid over de aarde komen, en de volken zullen toornig zijn, maar in toom gehouden worden, zodat zij het werk van de derde engel niet verhinderen. In die tijd zal de ‘late regen’, of verkwikking van de tegenwoordigheid des Heeren, komen om kracht te geven aan de luide stem van de derde engel, en om de heiligen voor te bereiden staande te blijven in de periode wanneer de zeven laatste plagen zullen worden uitgegoten.” *Early Writings*, 85.

Er is een „korte tijdsperiode” die voorafgaat aan het einde van de genadetijd, wanneer „de volken toornig zullen zijn, maar in bedwang worden gehouden”. Tegelijkertijd komt „de late regen”. Het „toornig worden van de volken” is een symbool dat wordt aangeduid in Openbaring hoofdstuk elf.

En de volken waren toornig geworden, en Uw toorn is gekomen, en de tijd van de doden, opdat zij geoordeeld zouden worden, en opdat Gij loon zoudt geven aan Uw dienstknechten, de profeten, en aan de heiligen, en aan hen die Uw Naam vrezden, kleinen en groten; en opdat Gij hen zoudt verderven die de aarde verderven. Openbaring 11:18.

Zuster White geeft commentaar op dit vers.

„Ik zag dat de toorn van de volken, de toorn van God en de tijd om de doden te oordelen, afzonderlijk en onderscheiden waren, het ene volgde op het andere; ook dat Michaël nog niet was opgestaan en dat de tijd van benauwdheid, zoals er nooit geweest is, nog niet was aangebroken. De volken worden nu toornig, maar wanneer onze Hogepriester Zijn werk in het heiligdom heeft voltooid, zal Hij opstaan, de klederen der wraak aandoen, en dan zullen de zeven laatste plagen worden uitgegoten.

„Ik zag dat de vier engelen de vier winden zouden tegenhouden totdat Jezus' werk in het heiligdom voltooid was, en daarna zullen de zeven laatste plagen komen.” Early Writings, 36.

Het „toornig worden van de volken” vindt plaats vlak voordat de genadetijd sluit, want daarop volgt de „toorn van God”. De „toorn van God” treedt in wanneer de genadetijd sluit, en de „tijd om de doden te oordelen” verwijst naar een oordeel dat gedurende het millennium plaatsvindt, en verwijst niet naar het oordeel over de doden dat in 1844 begon.

En ik zag een engel neerdalen uit de hemel, met de sleutel van de afgrond en een grote keten in zijn hand. En hij greep de draak, de oude slang, die de duivel en de satan is, en bond hem voor duizend jaren, en wierp hem in de afgrond, en sloot hem daarin op, en verzegelde die boven hem, opdat hij de volken niet meer zou verleiden, totdat de duizend jaren voleindigd zouden zijn; en daarna moet hij voor een korte tijd worden losgelaten. En ik zag tronen, en zij gingen daarop zitten, en het oordeel werd hun gegeven; en ik zag de zielen van hen die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus en om het woord van God, en die het beest noch zijn beeld hadden aanbeden, en het merkteken niet op hun voorhoofd en niet op hun hand ontvangen hadden; en zij werden levend en regeerden met Christus duizend jaren. Openbaring 20:1–4.

Het oordeel dat „aan” de heiligen „gegeven” wordt, duidt erop dat zij gedurende het millennium oordeel zullen vellen over de goddelozen, niet dat zij geoordeeld worden.

“Gedurende de duizend jaren tussen de eerste en de tweede opstanding vindt het oordeel over de goddelozen plaats. De apostel Paulus wijst op dit oordeel als op een gebeurtenis die op de tweede komst volgt. ‘Oordeelt dan niets vóór den tijd, totdat de Heere zal gekomen zijn, Die ook in het licht zal brengen hetgeen in de duisternis verborgen is, en openbaren de overleggingen der harten.’ 1 Korintiërs 4:5. Daniël verklaart dat, toen de Oude van dagen kwam, ‘het oordeel aan de heiligen der hoogste plaatsen gegeven werd.’ Daniël 7:22. In deze tijd regeren de rechtvaardigen als koningen en priesters voor God. Johannes zegt in de Openbaring: ‘En ik zag tronen, en zij zaten daarop; en het oordeel werd hun gegeven.’ ‘Zij zullen priesters van God en van Christus zijn, en zij zullen met Hem als koningen heersen duizend jaren.’ Openbaring 20:4, 6. Het is in deze tijd dat, zoals door Paulus voorzeggd, ‘de heiligen de wereld zullen oordelen.’ 1 Korintiërs 6:2. In vereniging met Christus oordelen zij de goddelozen, terwijl zij hun daden vergelijken met het wetboek, de Bijbel, en elke zaak beslissen naar de werken die in het lichaam gedaan zijn. Vervolgens wordt het deel dat de goddelozen moeten lijden, naar hun werken toegemeten; en het wordt tegenover hun namen opgetekend in het boek des doods.

„Ook Satan en de boze engelen worden geoordeeld door Christus en Zijn volk. Paulus zegt: ‘Weet gij niet dat wij engelen zullen oordelen?’ Vers 3. En Judas verklaart dat ‘de engelen die

hun oorspronkelijke staat niet bewaard hebben, maar hun eigen woonstede verlaten hebben, Hij met eeuwige boeien onder de duisternis in bewaring heeft gehouden tot het oordeel van de grote dag.’ Judas 6.

„Aan het einde van de duizend jaar zal de tweede opstanding plaatsvinden. Dan zullen de goddelozen uit de doden worden opgewekt en voor God verschijnen voor de voltrekking van ‘het geschreven oordeel’. Zo zegt de openbaarder, nadat hij de opstanding van de rechtvaardigen heeft beschreven: ‘Maar de overigen der doden werden niet weder levend, totdat de duizend jaren geëindigd waren.’ Openbaring 20:5. En Jesaja verklaart aangaande de goddelozen: ‘En zij zullen verzameld worden, gelijk de gevangenen verzameld worden in de kuil, en zij zullen opgesloten worden in de gevangenis, en na vele dagen zullen zij bezocht worden.’ Jesaja 24:22.” The Great Controversy, 660, 661.

Het is derhalve duidelijk dat „het toornen van de volken” betrekking heeft op de „benauwde tijden” die over de wereld komen voordat de genadetijd wordt gesloten, en dat, wanneer „de volken toornen”, zij gelijktijdig „in bedwang worden gehouden”.

„Ik zag dat de toorn van de volken, de gramschap van God en de tijd om de doden te oordelen afzonderlijk en duidelijk onderscheiden waren, en dat het ene op het andere volgde.” Early Writings, 36.

Op het tijdstip waarop de „volken toornig zijn”, begint de late regen te vallen.

“In die tijd, terwijl het verlossingswerk ten einde loopt, zal benauwdheid over de aarde komen, en de volken zullen toornig zijn, maar in bedwang gehouden worden, opdat zij het werk van de derde engel niet verhinderen. In die tijd zal de ‘late regen’, of verkwikking van het aangezicht des Heeren, komen om kracht te geven aan de luide roep van de derde engel en de heiligen voor te bereiden om staande te blijven in de periode waarin de zeven laatste plagen zullen worden uitgegoten.” Early Writings, 85.

Er is een moment waarop de “volken toornig zijn”, maar tegelijkertijd “in toom worden gehouden”. Dan is het dat Christus Zijn koninkrijk der heerlijkheid opricht, want Hij richt Zijn koninkrijk op in de tijd van de late regen.

„De late regen komt op hen die rein zijn — allen zullen die dan ontvangen zoals voorheen.”

„Wanneer de vier engelen loslaten, zal Christus Zijn koninkrijk oprichten. Niemand ontvangt de late regen dan zij die alles doen wat zij kunnen.” Spalding and Magan, 3.

De twee voorgaande passages uit Early Writings maken duidelijk dat, wanneer de volken toornig worden en tegelijkertijd „in bedwang gehouden” worden, de vier engelen de vier winden tegenhouden. Het toornig worden van de volken wordt derhalve voorgesteld als de „vier winden”. Zij merkte ook op dat ten tijde dat de vier engelen de toornige volken in bedwang houden, de late regen zou komen. De tijdsperiode die begint wanneer de late regen komt, hetgeen ook het moment is waarop de volken toornig worden, en toch in bedwang gehouden worden, duurt voort totdat Michaël opstaat en de menselijke genadetijd wordt afgesloten. Die tijdsperiode is de periode waarin de zaligheid wordt afgesloten, en vertegenwoordigt daarom het laatste werk van Christus in

het Allerheiligste, dat wordt aangeduid als de tijdsperiode waarin Hij óf de zonden van de mensen uitwist óf hun namen uit de boeken van het oordeel. Die tijdsperiode, wanneer de engelen de vier winden tegenhouden, is de verzegelingstijd van de honderdvierenveertigduizend.

De islam van het derde Wee is de macht die „de volken toornig maakt”, en het derde Wee kwam op 11 september 2001, maar de islam werd onmiddellijk „in bedwang gehouden”. De „oostenwind” is een symbool van de islam, en Jesaja duidt de „oostenwind” aan als de „stormwind”, die God „tegenhoudt” (in toom houdt). De oorlogvoering van de islam wordt herhaaldelijk voorgesteld als een vrouw in barensnood, want het is een escalerende oorlogvoering die begon op 11 september 2001, toen de machtige engel van Openbaring achttien neerdaalde, gemarkeerd door het neerhalen van de grote gebouwen van New York City.

„Waar komt het woord vandaan dat ik zou hebben verklaard dat New York door een vloedgolf zal worden weggevaagd? Dit heb ik nooit gezegd. Ik heb gezegd, toen ik daar de grote gebouwen, verdieping na verdieping, zag verrijzen: ‘Wat zullen er vreselijke tafereelen plaatsvinden wanneer de Heere zal opstaan om de aarde geducht te doen sidderen! Dan zullen de woorden van Openbaring 18:1–3 vervuld worden.’ Het gehele achttiende hoofdstuk van Openbaring is een waarschuwing voor wat over de aarde komt. Maar ik heb geen bijzonder licht met betrekking tot wat over New York zal komen, alleen dat ik weet dat op een dag de grote gebouwen daar zullen worden neergehaald door het keren en omkeren van Gods macht. Uit het mij gegeven licht weet ik dat er verwoesting in de wereld is. Eén woord van de Heere, één aanraking van Zijn machtige kracht, en deze massieve bouwwerken zullen vallen. Er zullen tafereelen plaatsvinden waarvan wij ons de vreselijkheid niet kunnen voorstellen.”
Review and Herald, 5 juli 1906.

Op de kaarten van 1843 en 1850 wordt de islam voorgesteld als „oorlogspaarden”. In Openbaring hoofdstuk negen, waar de islam van de eerste en tweede Wee wordt uiteengezet, wordt het karakter van de islam aangeduid door de naam van de koning van de islam.

En zij hadden een koning over zich, namelijk de engel van de afgrond; zijn naam is in het Hebreeuws Abaddon, en in het Grieks heeft hij de naam Apollyon. Openbaring 9:11.

Het vers, namelijk hoofdstuk NEGEN, vers ELF, duidt profetisch aan dat, hetzij voorgesteld in het Oude Testament (het Hebreeuws) of in het Nieuwe Testament (het Grieks), het karakter van de islam Abaddon of Apollyon is. Beide namen betekenen „verderf en dood”.

„Engelen houden de vier winden tegen, voorgesteld als een woedend paard dat tracht los te breken en over het oppervlak van de gehele aarde te stormen, terwijl het verwoesting en dood op zijn weg meedraagt.” Manuscript Releases, deel 20, 217.

De vier winden zijn het woedende paard van de Bijbelse profetie, dat tracht los te breken. Een van de profetische kenmerken van het woedende paard is dat het in bedwang wordt gehouden, maar tracht los te breken en „vernietiging en dood” over de gehele aarde te brengen.

Wij zullen deze onderwerpen in het volgende artikel verder behandelen.

„O, hadden Gods volk toch besef van de dreigende verwoesting van duizenden steden, die nu bijna aan afgoderij zijn overgegeven! Maar velen van hen die de waarheid zouden moeten verkondigen, beschuldigen en veroordelen hun broeders. Wanneer de bekerende kracht van God op de gedachten inwerkt, zal er een besliste verandering komen. Mensen zullen geen neiging hebben om kritiek te oefenen en af te breken. Zij zullen geen positie innemen die verhindert dat het licht tot de wereld schijnt. Hun kritiek, hun beschuldigingen, zullen ophouden. De machten van de vijand verzamelen zich ten strijde. Strenge conflicten liggen voor ons. Sluit u aaneen, mijn broeders en zusters, sluit u aaneen. Verbind u met Christus. ‘Gij zult niet zeggen: Een verbond,... en vreest hun vreze niet, en verschrikt niet. Den HEERE der heirscharen, Héme zult gij heiligen; en Hij zij uw Vreze, en Hij zij uw Verschrikking. Dan zal Hij u tot een heiligdom zijn; maar tot een steen des aanstoots en tot een rots der ergernis voor de beide huizen van Israël, tot een strik en tot een net den inwoners van Jeruzalem. En velen onder hen zullen struikelen, en vallen, en verbroken worden, en verstrikt worden, en gevangen worden.’

„De wereld is een schouwtoneel. De spelers, haar bewoners, bereiden zich voor om hun rol te vervullen in het laatste grote drama. God wordt uit het oog verloren. Onder de grote massa’s van de mensheid bestaat geen eenheid, behalve wanneer mensen zich aaneensluiten om hun zelfzuchtige doeleinden te verwezenlijken. God ziet toe. Zijn voornemens met betrekking tot Zijn opstandige onderdanen zullen worden vervuld. De wereld is niet in de handen van mensen gegeven, hoewel God voor een tijd toelaat dat de elementen van verwarring en wanorde de overhand hebben. Een macht van beneden is werkzaam om de laatste grote taferelen in het drama tot stand te brengen,—Satan die verschijnt als Christus en werkt met allerlei verleiding der ongerechtigheid in hen die zich in geheime genootschappen aan elkander verbinden. Zij die toegeven aan de hartstocht tot verbondsvorming, voeren de plannen van de vijand uit. De oorzaak zal door het gevolg worden gevolgd.

„De overtreding heeft haar grens bijna bereikt. Verwarring vervult de wereld, en een grote verschrikking staat op het punt weldra over de mensen te komen. Het einde is zeer nabij. Wij die de waarheid kennen, behoren ons voor te bereiden op wat weldra als een allesoverweldigende verrassing over de wereld zal losbarsten.” Review and Herald, 10 september 1903.